

Yêu không chạm môi

Chuyện tình tôi là thế, không bắt đầu cũng chẳng có kết thúc, cũng được gọi là tình đầu mà chưa một lần nắm tay, thơm má cũng không chứ đừng nói gì đến hôn môi.

-Em à, a nhớ em lắm.

- Em cũng nhớ anh rất nhiều

- Lần sau ra Hà Nội gặp em anh phải hôn môi em mới được. Nói thật, lúc ở bên cạnh, khi ngắm em cười, lúc nhìn em nói anh chỉ muốn hôn trộm đôi môi hồng chum chim, cơ mà lại sợ em giận anh. Nhưng mà lần sau nếu có cơ hội gặp lại thì em không thoát khỏi tay anh đâu đấy nhé!

Cứ như thế tôi và Tùng nhắn tin qua lại với nhau ngót nghét cũng được một năm.

Ngày chiến tranh vừa kết thúc có một đoàn cán bộ từ Đà Lạt ra Bắc giao lưu và giúp bà con ở huyện xã tôi mở mô hình hợp tác xã-ấy là tôi nghe bà ngoại kể lại như thế. Ngày ấy chưa có nhà khách, nhà nghỉ và càng chẳng có khách sạn để đón đoàn cán bộ, vì thế họ ở lại trong nhà người dân. Nhà ngoại tôi cũng vinh dự được tiếp đón một chiến sĩ trong đoàn đến ở tại nhà, người chiến sĩ ấy tên Cường. Ông Cường hợp gu với ông ngoại tôi lắm, hai ông nói chuyện gì cũng ăn ý như thế quen nhau từ rất lâu, ở với nhau vài tháng mà thân hơn anh em ruột thịt, thế là hai ông kết nghĩa anh em. Sau này khi ông Cường trở vào Đà Lạt gia đình tôi và ông vẫn thường xuyên liên lạc. Vì khoảng cách địa lý xa xôi, thâm tình thì vẫn giữ nhưng để gặp gỡ được nhau thời gian phải tính bằng năm.

Đó là chuyện của ông tôi và ông Cường-người anh kết nghĩa. Còn chuyện tình sử của tôi thì như thế này: Ông Cường có 3 người con, con lại đẻ ra cháu, Tùng là một trong số những người cháu của ông Cường. Và đương nhiên, ông tôi cũng có con, con đẻ ra cháu và một trong số những đứa cháu ấy chính là tôi.

Ngày ấy ông tôi bệnh, ông Cường cũng già yếu rồi chẳng đủ sức đi quãng

đường dài ra Hà Nội thăm người em kết nghĩa. Thế là con cháu ông Cường thay mặt ông ra Hà Nội thăm ngoại tôi. Trong đoàn người từ Đà Lạt ra ấy có Tùng.

- Nay, anh bao nhiêu tuổi mà đòi xưng anh

- Anh sinh ngày 11/10 năm 1990

- À, thế là chào mặt trời trước em có 9 ngày thôi. Sinh cùng năm, bằng tuổi thì gọi bạn đi nhé!

- Bạn bè là thế nào, ông anh là anh của ông bé, bé phải xưng anh với anh chứ

- Tôi bấu môi ngú nguẩy “Mơ đi cưng” gặp phải ánh nhìn hình viên đạn của mẹ bèn phải hạ giọng “Anh thì anh”.

- Tùng mỉm cười đắc thắng.

Sáng sớm hôm đó ba tôi chở Tùng về ngoại sớm, tôi còn chờ mẹ đến buổi trưa sẽ về sau.

Tít...Tít... Là tin nhắn của Tùng

- Bé à, anh Tùng quên sạc pin rồi, bé mang sạc sang ngoại dùm anh. Thanks bé Gà!

- Ủa, ai là Gà vậy ta. Anh “hờ” ời, nếu không van vỉ thì cứ ở đó mà ôm cái điện thoại đói pin đi nha!

- Bé Hà à, anh Tùng năn nỉ đó mà. Trưa mang cái sạc qua cho anh xài tí nha, nha, nha.

Chẳng hiểu sao ngay từ lần đầu mới gặp tôi đã có cảm giác rất thú vị khi tiếp xúc với ông anh “hờ” này. Phải chăng do sự khác biệt vùng miền khiến tôi tò mò? Hay vì anh xấp xỉ tuổi tôi nên khiến tôi thấy gần gũi? Cũng có thể do cách xưng hô của người miền trong khi gọi người ít tuổi hơn “Bé à...”, “Bé ời...” cứ như thế rót mật vào tai người nghe (chẳng biết các bạn nghĩ sao chứ tôi nghe thấy ngọt lịm luôn).

Tùng ở Hà Nội chừng một tháng cứ chạy qua chạy lại nhà tôi với nhà ngoại, hôm thì ở nhà ngoại lúc lại ngủ nhà tôi. Dịp đó lại trùng vào ba tháng hè, thế là càng có thời gian để tôi đưa Tùng đi vi vu thăm thú cảnh Hà Nội.

Tùng giống tôi cũng say đắm những ngôi nhà cổ kính trong phố cổ, thích ngắm Hồ Gươm, thích ăn kem Tràng Tiền và đạp xe lang thang khám phá từng con phố nhỏ.

- Bé à, Hà Nội đẹp thật đấy nhỉ. Cổ kính và bí ẩn thế nào ý!

- Đương nhiên rồi, Hà Nội của em đẹp mà. Anh cũng thấy Hà Nội bí ẩn hả? Em vẫn đang đi tìm bí mật của Hà Nội mà tìm mãi không ra.

- Bé có thích đi tìm bí mật của Đà Lạt không? Đà Lạt cũng đẹp mà đẹp mộng mơ chứ không phải đẹp cổ kính như Hà Nội đâu. Đà Lạt không có sông hồ như Hà Nội, chỉ có đồi núi, đồi sim tím này, đồi hoa nở này, đâu đâu cũng có hoa cỏ. Anh Tùng ở Đà Lạt mà ngày nào cũng như đang đi trong mơ vậy đó.

- Vậy hả. Nghe cũng thi vị ghê. Khi nào anh Tùng dẫn em vào chơi nhé!

- Chắc chắn rồi. Anh hứa.

- Ngoắc tay nào, hứa rồi đấy nhé, hứa mà không làm thì không có anh em gì nữa đâu đấy.

- Biết rồi khổ lắm nói mãi. Gái Hà Nội gì mà dữ như bà chằn.

Tôi lờm Tùng cái lờm dài vô tận. Anh chạy vào hàng kem Tràng Tiền mua cho tôi thêm một chiếc kem ốc quế nữa để cầu hòa.

Đã nhiều năm trôi qua nhưng tôi vẫn nhớ như in những lần hai anh em đạp xe tung tăng khắp các phố to, ngõ nhỏ Hà Nội. Chúng tôi nói với nhau nhiều chuyện lắm, hay chành chọe nhau nhưng lắm lúc nói chuyện cũng hợp gu ra trò.

Cứ như thế cũng đến ngày anh phải về lại Đà Lạt. Tiễn anh ra sân bay mắt tôi ngân ngấn nước còn mắt anh cũng đỏ hoe. Tôi buồn, tôi biết anh cũng buồn.

Anh đi rồi nhưng thường xuyên nhắn tin cho tôi. Anh nói anh nhớ tôi, anh thổ lộ anh mến tôi. Đọc dòng tin nhắn chỉ vồn vện 3 chữ “Anh thích bé” tay tôi tự dưng run lên bần bần, tim nhảy loạn nhịp như muốn nổi loạn tìm đường chui ra khỏi lồng ngực.

Kể từ đó ngày nào tôi với Tùng cũng gọi điện, nhắn tin cho nhau. Những ngày đầu chúng tôi dính nhau như sam từ sáng đến tối. Trên tay tôi lúc nào cũng lăm lăm chiếc điện thoại, chẳng nhớ nổi chuyện gì mà sao nhiều chuyện thế hai đứa nói chuyện với nhau từ sáng sớm mới ngủ dậy cho đến khuya khoắt mắt không mở nổi thì ngủ gật lúc nào không hay.

Vì còn bận rộn với việc học tập, làm luận văn tốt nghiệp rồi còn cong dít đi kiếm việc làm sau khi ra trường, sau lần gặp gỡ ấy chúng tôi chưa có dịp gặp lại nhau.

Ban đầu tình cảm dạt dào là thế nhưng lâu ngày chẳng gặp nhau câu chuyện cũng cứ thế mà nhàn nhạt dần theo thời gian. Kéo dài như thế được khoảng 1 năm tôi đi du học, tôi và Tùng mất liên lạc.

Chuyện tình tôi là thế, không bắt đầu cũng chẳng có kết thúc, cũng được gọi là tình đầu mà chưa một lần nắm tay, thơm má cũng không chứ đừng nói gì đến hôn môi.

Từ bấy đến giờ cũng đã được 5 năm. Lời hẹn đưa tôi đi chơi Đà Lạt ngày nào Tùng vẫn chưa thực hiện được, còn tôi cũng chưa có dịp nào đặt chân lên mảnh đất mộng mơ ấy.

Chúng tôi không gặp nhau cũng chẳng liên lạc điện thoại nhưng tôi vẫn thường xuyên hỏi han tin tức mọi người về anh, anh cũng vậy, tôi biết điều đó. Chẳng ai bảo ai những có lẽ Tùng cũng giống như tôi đều hiểu rằng những rung động đầu đời rất đẹp và chỉ nên giữ nó như một ký ức khó quên mỗi khi nhớ về. Hiện tại không giống với quá khứ, tôi và anh ở hai phương trời cách xa nhau, mỗi người sở hữu một cuộc sống khác nhau và những kế hoạch tương lai không giống nhau, cứ cố mang hiện tại vào nỗi dài quá khứ để mong chờ đạt được cái kết có hậu cho chuyện tình gà bông thì chỉ hoài công và làm hỏng quá khứ tốt đẹp mà thôi.